

„Holky, je to úplně jednoduché,“ říkám a dávám si ruce v bok. „Takhle se tančí polka... a takhle valčík.“

Holky stojí kolem mě vzadu za lavicemi. Kluky to nezajímá, takže šli na chodbu a my tady máme místo. Slíbila jsem holkám, že je to naučím.

„Ještě jednou, lvi, já to nechápu!“

„Rozdíl je v tom, že polka je na čtyři a valčík na tři.“

„Cože, jak na tři?“ ptá se Martina.

„No na tři doby, podívej se... ráz dva tři, ráz dva tři.“

„No, to jsem ráda, že umíš počítat aspoň do čtyř, ale jinak to s tou matematikou není moc slavné, že?“ vpadne mi do vysvětlování paní učitelka. „A vůbec, proč nejste na chodbě? Vždyť je velká přestávka, tak honem ven!“

Jako by na tom záleželo, kde trávíme přestávku. A proč bychom se vůbec měli procházet, když můžeme tančit? Ale radši jdeme. A když se na nás zrovna nikdo nedívá, ukazuju holkám ten správný krok – sun – krok. Ukazuju jim to tak dlouho, dokud to všechny nepochopí. Máme radost, takže začneme poskakovat o něco víc, ztratíme pozornost a učitelka už nás zase má. Ještě že máme za hodinu tělocvik, takže se rychle převlékáme a jdeme trénovat ten valčík. Chci jim ještě ukázat, jak se tančí v páru, takže chytnu Irenu kolem pasu a začnu s ní trošku otáčet. Jenže Irena to nečeká, ztratí balanc a žuchne sebou na zem.

„Už zase, holky, vy jste jak z divokých vajec!“ zlobí se na nás paní učitelka a musíme dělat za trest dřepy. Jenže tím to nekončí. V hodině matematiky se na mě Irena otočí a řekne: „ráz – dva – tři“ a v tu ránu vybuchneme obě v záchvat smíchu. Jsme poslány na chodbu, abychom se uklidnily. Jenže jak to máme udělat, to už nám paní učitelka neporadí. Takže ať se snažíme sebevíc, pořád to nejde. Otočím se k Ireně zády a snažím se pravidelně dýchat, abych se uklidnila.

Nesmím se na ni podívat! Už to bude dobrý. Jenže pak zaslechnu její dušený smích a bránice se mi sama od sebe začne třepat. Asi tady budeme stát celou hodinu. Po schodech schází naše paní učitelka francouzštiny, které říkáme „madam Žili“ podle jejího křestního jména Julie. Stydím se, že jsem za dveřmi, a tak mě smích na chvíli přejde.

„Co je, holky, co se stalo, proč jste za dveřmi?“ ptá se mě madam Žili.

„Kvůli tančení,“ vysvětluju a pak jí s Irenou líčíme, jak jsem ji to chtěla naučit, ona spadla a pak už jsme se nemohly přestat smát.“ Irena mě vybízí, abych předvedla, jak mi to jde. Madam Žili se to moc líbí.

„A kde ses to naučila, šerí?“ ptá se. Někdy nám říká „šerí“, to je francouzsky něco jako drahoušek, nebo „ma petit“, maličká, a to se nám moc líbí.

„No přece v hospodě!“ vypadne ze mě, ale to už se zase neudržíme a smějeme se všechny tři i s madam Žili.

Dveře se prudce rozrazí. Tak. Teď dostane trest s náma. Jenže ze dveří nevyjde naše paní učitelka, ale Kája, a říká, že už máme jít dovnitř. Madam Žili si dá prst na pusu a významně se na něj podívá. Kája se usměje, ona taky, pošle mu dlaní polibek a tiše odchází. A my dostaneme dalších třicet příkladů za trest a ještě k tomu poznámku do zákajdy. Za tu srandu to sice stálo, ale nevím, jak se mi to podaří vysvětlit mamince. Zvlášť poté, co jsem vyfasovala z matiky trojku na vysvědčení. To se ví, je z toho mela, neumím se slušně chovat, jsem lajdák, neučím se pořádně a víckrát mě na takovou krásnou svatbu nevezmou. Ach jo, proč se musí vždycky všechno hezké tak pokazit? Zdá se mi to? Je to tak vždycky, že po každém sladoučkém soustu musíš spolknout něco příšerně hořkého? Že v každé veselé chvíli je zároveň ukryto i něco smutného? To abych se bála pokaždé, když budu hodně veselá, protože budu přece vědět, že to není napořád! Ach jo, vždyť je to jako na houpačce.

Je to tak, o tom jsem teď přesvědčená. Zdá se mi to jako včera, kdy jsme s tetou Vlastou tančily kolem stolu v hospodě. Teď tam míříme zase, ale nikomu není do řeči. Všude plno lidí, ale veselé to není. Pánové vypadají stejně, mají černé obleky jako na svatbu, ale nevěsta chybí. A uprostřed sálu, kde se ještě včera tančilo, stojí černá rakev

a v ní leží teta Vlasta jako černá nevěsta. Její pleť vypadá ještě bledší než obvykle a Míša mě upozorňuje, že má pootevřenou pusku. Stisknu mu ruku ještě víc.

„Ne, nedívej se tam, ať se nepodíváš Smrti přímo do očí!“

Všude je nesnesitelné ticho, jen občas se ozve zavzlykání. Je mi líto, že už společně s tetou nebudeme tančit, že už mě nenaučí další písničky, nevím, proč někdo něco neudělá, třeba to ještě není konec, ale je. Víko se zavře a my jdeme doprovodit tetu na hřbitov. Vzpomenu si na „černé oči“ a chce se mi taky brečet, tak si radši v duchu zpívám něco jiného, abych to zvládla. Chudák teta Vlastička, já svého tatínka možná ještě uvidím, ale k ní už její maminka nepříjde nikdy.

Vracíme se zpátky do hospody, kde to vypadá jako obvykle při nějaké hostině. Všichni si osušili slzy a teď hodují. Přicházejí i muzikanti a pozdě večer to vypadá vlastně skoro jako při svatbě, jen jsou všichni v černém. Nechápu to, ale babička mi vysvětluje, že se přece nedá plakat věčně a že každé trápení jednou skončí. A my si musíme pomáhat překonávat všechny ty těžké chvíle, abychom si život ulehčili. O tom musím ještě přemýšlet. Teď zrovna hrají mou oblíbenou písničku, tak musím jít tančit. Teta by měla radost, kdyby mě viděla.